

Az erdélyi vasgyártás bölcsője

1782-től a Nebojsza-torony háta mögött, a Szent Péter-hegy aljában, a Bănie (< bánya) néven ismert helyen kohókból és három hámból álló vasmanufaktúra működött. 1869-ben kapaverővé alakították át és az 1880-as években számolták fel végleg. 1837 és 1840 közt Debreczeni Márton szervezte újjá vidékén a vasgyártást. A század második felében maga Vajdahunyad is vaskohászati központtá fejlődött. 1882-ben két drótkötélpályát létesítettek Govasdia és Vajdahunyad között és 1884-ben befejezték a Vajdahunyad–Piski vasútvonal építését. Ugyanekkor megépült az első nagyolvasztó, amelyet 1903-ig további négy követett – ezek közül az 1895-ös negyedik húsz méteres magasságával a legnagyobb volt az akkori Magyarországon.

1937 és 1940 között 8500 m²-en felépítették a Siemens–Martin-acélművet. A második világháború után Románia egyik legnagyobb vas- és acélkohászati központja lett. 1980 és 1985 között a kohászat több mint húszezer főt foglalkoztatott.

A kohászati művek az 1990-es években több lépcsőben elbocsátotta munkásait és a korábbi töredékére csökkentette a termelését. 2003 óta a gyár területének északi részét ipari parkként próbálják hasznosítani. A művek most az ArcelorMittal céghez tartoznak és kb. 510 000 t acélt gyártanak évente.